

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון י"ג כסלו תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים ח | דף הכולל: שבת קיז.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תקל"ג עד סעיף ב'.
מוסר: אהבת חסד - יש אומרים' עד 'ודע עוד דכל עיקר'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: הביטחון השביעי' עד סוף שער השמחה

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"משעמם לי לבד בבית", אמר לי הרב מטשעבין זצ"ל... | מרשם בדוק ומנוסה: חצי
פנית כבוד ליום | "מצוה לכל יהודי לדעת את התוס' הזה!" | 2028

יהלומים מגדולי ישראל

"מה בסך הכל אני עושה כל היום?" - אמר לי הרב
מטשעבין זצ"ל - "יושב בבית ולומד קצת ב"ה. אבל
משעמם לי, אין אנשים'... הוא דיבר בצורה טבעית כל-
כך, עד שלרגע אחד השבתי שבאמת משעמם לו בבית..."

"טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב"

בפניו, וגם הרב מטשעבין עצמו שם לב לכך.
לפתע ניגש אליו הרב מטשעבין ואמר לו בחיך: "אני מבין
שראש ישיבת חברון אמור להגיע לחופה... אגלה לך שזו טובה
גדולה בשבילי שהוא מאחר. כי מה אני עושה כל היום? יושב בבית
ולומד קצת ב"ה, אבל משעמם לי. אין אנשים... וכאן ב"ה הריני
יושב בחתונה עם אנשי ירושלים היקרים. יהודי אחד בא ושואל
שאלה, יהודי אחר אומר מלה טובה, או ווארט יפה. מצדי, אם
ראש הישיבה יבוא עוד שעתיים, טוב לי עוד יותר... כי מה יהיה?
מיד אח"כ אלך לביתי ושוב אשב לבד. כעת זה ממש א-מחי-ה"...
לימים סיפר רבי חיים טודרס: "הרב מטשעבין אמר את הדברים
בצורה טבעית כל כך כדי להרגיע ולשמח אותי, עד שהיתה שניה
אחת שחשבתי שאולי באמת קצת משעמם לו בבית... בכל מקרה,
דבריו המרגיעים הורידו את המתח כליל והרוגע והשמחה חזרו
ללבי".

(ליקוטים וסיפורים נפלאים)

סיפר הגה"צ רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל:
שמחת נישואיו של רבי יחזקאל טוב זצ"ל, תלמיד ישיבת
חברון, התקיימה בירושלים. הוא התחתן עם בתו של רבי חיים
טודרס הרשלר זצ"ל. באותו ערב התקיימה חתונה נוספת בתל
אביב, של בחור מהישיבה, והגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל
היה אמור לסדר קידושין אצל שניהם, קודם בתל אביב ואח"כ
בירושלים.
והנה מחמת עיכובים בלתי צפויים איחר הרב סרנא לבוא
לירושלים והחופה התעכבה שעה ארוכה. הכל המתינו לבואו,
והוא מתאחר. בין הממתנינים הרבים היה גם הגאון מטשעבין -
רבי דב בעריש ווידנפלד זצ"ל. שכן רבי חיים טודרס גר בקרבתו
כתושב שערי חסד.
רבי חיים לא יכול היה לסבול שבחתונת בתו הוא גורם לרב
מטשעבין להמתין ולהמתין. הוא הרגיש מאד לא נעים לעכב כך
את גדול הדור. הצער והמתח הרב שהיו מנת חלקו ניכרו היטב

לפתע נעצר ר' איטשע. הוא פנה לפעוט שרץ והשתובב להנאתו בביהמ"ד, עצרו ממרוצתו והגיש לו קוביית סוכר, כשהוא מסמן לאברך שלידו להקשיב היטב לדו-שיח שיתנהל כאן עכשיו. האברך נדרך...

כראות ר' איטשע שמזה זמן רב שהאברך אינו עוזב את התהלים מידו, חרה לו מעט על כך שאינו פותח גמרא כשאר יושבי בית המדרש. היתה זו שעה המיוחדת ללימוד, ור' איטשע רצה לראות גם את אברך זה יושב והוגה בתורה.

ניגש אליו ר' איטשע בחיוך גדול, ואמר: "שיון ג'ענדיקט מסתמא דעם דף היומי!"... [לבטח כבר סיימת ללמוד את הדף היומי!]. האיש שהבין מיד מה רוצה ממנו ר' איטשע, עיוות את פניו ואמר בצער כבוש: "איהר וויסט דאך!" - הרי יודעים אתם!... ר' איטשע בחכמתו הבין היטב את תשובתו של האיש. אברך זה היה חשוך בנים מזה שנים. הוא וזוגתו כבר ניסו אצל פרופסורים ידועי שם, עברו טיפולים שונים בווינה הבירה, וביקרו גם בערים נוספות, אך לצערם וכאבם הגדול לא זכו להיפקד בפרי בטן. ועל כך רמז האברך לר' איטשע, שלכן יושב הוא כאן עם ספר תהלים ומתפלל בעדו ובעד זוגתו שכבר יזכו להיושע מצערם וכאבם הגדול.

לנוכח תשובתו הכואבת של האיש, התכרכמו פניו של ר' איטשע. הוא חש ברגשי אשמה, מדוע היה צריך להכאיב לו לאברך זה, ולנגוע לו בנקודה הכואבת באמצע שהוא עסוק בתפילה על צרתו לפני ה'? הוא החליט שעליו לתקן את מה שהכאיב לאיש, לפצותו ולשמחו מעט.

הוא פנה אליו ופקד: "קום מיט מיר!" - בוא נא עמי. האברך קם תיכף והתלווה אל ר' איטשע, שהחל לפסוע במהירות בין ספסלי דבי מדרשא, כשהאיש נשרך אחריו לכאן ולשם.

לפתע נעצר ר' איטשע באחת, בראותו ילד קטן רץ ומשתובב לפניו. הוא עצר את הילד ממרוצתו, הוציא מאמתחתו חתיכת 'קוצקער צוקער' שהיתה תדיר מוכנה אצלו לעת הצורך. הגיש לילד הנחמד ופנה אליו בשאלה תמימה, תוך שהוא מסמן לאברך שעימו להקשיב היטב לדו שיח שיתנהל כאן ועכשיו!

האברך נדרך, והילד הקטן ששמח על הממתק חייך והקשיב. "תאמר נא", שאל בקול, "וואס האט ד'רעבע גילעהרנט מיט דיר?" - מה למד אתך המלמד?

היה זה ילד קטן שבקושי התחיל בלימוד החומש, והוא ענה בקול ובשמחה: "השבוע למדנו בחומש בפרשת תולדות!" "ואולי זוכר אתה גם מה כתוב שם בפרשת תולדות?" הקשה ר' איטשע.

"בטח!" ענה הילד, ותיכף התחיל לדקלם בעל פה את הפסוקים הראשונים של הפרשה: 'אלה תולדות יצחק בן אברהם,

סיפר הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א:

אחד מבניו המפורסמים של הרה"ק אדמו"ר הזקן מגור צוק"ל, בעל 'אמרי אמת', היה הגה"ח רבי יצחק מאיר אלטר זצ"ל. הוא גר בווארשא הבירה, והיה אחד מגדולי המשפיעים והמנהיגים של חסידי גור בדור שלפני השואה, ונקרא בפי כל "רבי איטשע"!

את ר' איטשע דעם רעבינ'ס" [=ר' איטשע של הרב'ה] כולם אהבו והערצו מאוד. הוא היה מלא שמחה וחיות קודש, היתה לו שנינות מיוחדת, ותמיד מוכן בלשונו דבר צחות חריף, או איזו בדיחה טובה, וכולם נהנו בקרבתו.

אולם, אף כי ר' איטשע מצידו עשה הכל כדי להסתיר את גדלותו האמיתית, כשמבחוץ היה מרבה להתלוצץ ולשמח אלקים ואנשים - הרי המקורבים אליו והמבינים יודעי דבר ידעו היטב שמדובר בגברא רבא, תלמיד חכם וגאון מופלג, ואיש צדיק רם המעלה.

פעמים רבות כשהיו חסידים בווארשא זקוקים לישועה דחופה ולא היה ביכולתם לתפוס את ה'קלייקע' [=מין רכבת קטנה] שעברה בין ווראשא לגור, כדי להזכיר עצמם אצל הרבי הק' בעצמו, או בזמנים שהרבי נסע למרחקים - היו נכנסים אצל בנו הק' ר' איטשע לבקשת ישועה, והוא בצדקותו כבר היה פועל את הישועה הנצרכת, ויחד עם זאת מסתיר זאת בפקחות עצומה, שלא ייראה כמי שהוא זה שהמשיך את הישועה.

סיפורים רבים משובבי לב נקשרו בשמו של ר' איטשע. נזכיר כאן מעשה אחד, שממנו נוכל ללמוד גם לענייננו, שלעולם אין להתייאש מן הרחמים!

באחת השבתות הסתובב לו ר' איטשע כדרכו בשטיבל הגדול שבווארשא, והתהלך לאורכו ולרוחבו. אותה שעה היה בית המדרש מלא מפה לפה, כל השולחנות והספסלים היו מלאים בצפיפות בחסידים צורבים שישבו בלהט דקדושה ולמדו בחברותות כדרכם בקודש.

ר' איטשע נהנה מאוד לראות את ההתמדה הגדולה, ולשמוע את קול התורה המהדהד ברעש בכל רחבי בית המדרש. וכשראה מקום להעיר למאן דהוא על שהתבטל או התעצל בתלמודו, היה מוצא מיד את המליצה הנכונה, כדי להחזירו לתלמודו מבלי שייפגע בו כלל.

והנה בהגיעו לפאתי בית המדרש, מצא בפניה צדדית אברך מבוגר ממכריו, שישב עם ספר תהלים וקרא מתוכו שעה ארוכה.

פאר והדר, אמר לאבי הבן בשמחה גדולה: צריכים אנו ללמוד מישועתך הגדולה, שלעולם אין להתייבש! לעולם לא מאוחר מדי ותמיד צריך להמשיך להפציר בתפילות רבות ותחנונים לבורא ברוך הוא, בתקווה וביטחון איתן שברצונו יתברך יוכל תמיד להמשיך לו ישועה. ולעולם אינו מפסיק את תפילותיו!
ועוד למדנו מוסר השכל ממעשה זה, כמה זהירות צריך בבין אדם לחברו, שהנה מחמת החשש שמא מחמתו הצטער האיש, חש ר' איטשע עצמו מחויב למלאות בקשתו ולהמציא לו הישועה. [שיחת 'ליל שישי', פרשת תולדות]

בהזדמנות אחרת, כשהזכיר לפניו אחד מפרחי החסידים את אשתו המקשה לילד, צחק ר' איטשע בשחוק גדול וגער בו באיש: "זאג 'יזכור!' - תאמר את תפילת 'יזכור'..."
החסיד לא שאל הרבה שאלות, ומתוך אמונה תמימה ופשוטה לקח את הסיפור לידו והחל קורא מתוכו את תפילת 'יזכור' בדחילו ורחימו. הוא הזכיר ברטט את נשמת אבות ואימהות ונדב לצדקה בעד הזכרת נשמתם, כדרך שנוהגים בהזכרת נשמות ביום טוב. והנה תיכף לאחר מכן באה הישועה והוולד יצא לאויר העולם בכי טוב!
כשהגיע עם הבשורה הטובה לר' איטשע, שמח עמו מאוד ואמר לו שזהו 'טכסיס' פשוט... שכן בהזכרת נשמות ביום טוב מכריזים בקול גדול: "קינדער ארויס!" - ילדים החוצה! ומכאן הבין שיש באמירת 'יזכור' סגולה מיוחדת להוציא את הילדים החוצה... [והסתיר את עומק כוונתו, בהזכרת זכות אבות ואימהות שיעתירו עבורו במרומים להחיש להם ישועה ורחמים].
(טיב הקהילה)

אברהם הוליד את יצחק! כך קרא הילד בנעימה מיוחדת ובקול גדול, כשר' איטשע מאזין בקשב רב, ונהנה מאוד מקולו המתוק של הינוקא.

כשרצה הילד להמשיך בקריאת הפסוקים, עצרו פתאום ר' איטשע ואמר: "שוין, שוין! גענוג גיזאגט!" - די, די! מספיק אמרת! הוא תחב לידו של הילד קוביה נוספת. "גוט געזאגט!" - יפה קראת - אמר לו בחיבה ושלחו להמשיך בשעשועיו.
או אז פנה אל האברך שעמד נדהם מן הצד, ואמר בנהירו עילאה: "נו! האסט גיעהרט?" - שמעת? "כעת יכול אתה כבר לקחת את הגמרא!"...

האברך התרגש עד מאוד, כשירד לסוף דעתו של ר' איטשע, שפעל עתה ממש ישועה עבורו, כפי שהקריא הינוקא להדיא בפסוקים מפורשים באוזניו: "אלה תולדות... אברהם הוליד... וגו'". [מקור המשכת ישועה בדרך מעין זו, מצינו בכמה מקומות בש"ס (חגיגה טו. גיטין נו. סח. חולין צה): "דאמר ליה לינוקא 'פסוק לי פסוק'", עיין שם].

שאל החסיד את ר' איטשע, מדוע זה עצר את הילד באמצע שטף קריאתו היפה, ולא נתן לו להמשיך את הפסוקים הבאים: "ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו, כי עקרה הוא, ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו?"

ענה לו ר' איטשע בחיך רחב: "הלא בהמשך הפסוקים שם נאמר: 'ויהי יצחק בן ארבעים שנה' וגו', אינני רוצה שתצטרך לחכות עד הגיעך לגיל ארבעים שנה... ברצוני שתיוושע מיד עוד השנה!"

לתקופת הימים, עוד באותה שנה, זכה אכן האברך לחבוק בן זכר. כשהגיע ר' איטשע לשמחת ה'שלום זכר' שנערכה ברוב

שיג ושיח - באדיבות 'ארחות יושר'

מהו טעם המנהג הנפוץ בקרב נשים צדקניות לתת צדקה בערב שבת קודם הדלקת נרות?

הוראות, הדרכות ומעשים ממורן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א, אשר נרשמו ע"י נכדו נאמן ביתו הרה"ג ר' אריה קניבסקי שליט"א במצווה נוספת של הצדקה בשביל שתתקבל התפילה? - ביאר רבינו שליט"א, כי למרות זאת עדיפה התפילה לאחר נתינת הצדקה, מכיון שבהדלקת הנרות יש חיוב, ואילו בנתינת הצדקה אין האשה מחויבת, ולכן התפילה שלאחר הצדקה חשובה ומתקבלת יותר.

מנהג נפוץ בקרב נשים צדקניות, לתת צדקה לפני הדלקת נרות שבת. נשאל רבינו שליט"א, האם אכן יש ענין בזה, ואם כן מהו?

וענה רבינו שליט"א, שאכן, יש בזה ענין - אך אין זה קשור להדלקה עצמה, אלא לתפילות והתחינות שמבקשות הנשים לאחר ההדלקה. שכן תפילה לאחר עשיית מצווה מתקבלת יותר. ולכאורה, הרי ההדלקה עצמה היא מצווה, ומדוע יש צורך

התפרסם ב'טליושר' 6881* - קו התוכן של ארגון 'ארחות יושר'

כששמע הגביר את דברי עמיתיו, כעס מאוד. "באיזו זכות אתם מרגישים בעלים על הכיס שלי?! וכי זו הצורה שבה מנסים להכריח אותי לתרום?!" משתתפי ה'דינר' יצאו להפסקה קצרה, והנהלת הישיבה התכנסה לדון בעניין...

הישיבה המפורסמת בכל רחבי העולם היהודי, נבנתה לא רק על-ידי כסף ובלוקים, אלא בעיקר על-ידי אמת חסרת פשרות

הכל ולנקוט בכל האמצעים על מנת לממש את התנאי של שני הגבירים, בענין תרומתו של הגביר השלישי.

ההצעה שהתגבשה דיברה על כך שיש לבוא בדברים עם הגביר השלישי, ולומר לו שאין הוא צריך לתרום את חמשת אלפי הדולרים מכיסו הוא, אלא יאסוף את הכסף מחבריו ומעמיתיו, וכיון שהגמרא אומרת שגדול המעשה מן העושה, לכן יהיה זה נחשב כאילו הוא עצמו תרם את הכסף, ובכך יתקיים התנאי של שני הגבירים.

שמע רבי אהרן את הדברים, והביע את סירובו המוחלט לביצוע העסקה בדרך זו. הוא פנה אל חברי ההנהלה ואמר להם: "תורה בונים רק עם אמת. כל מה שחורג ולו בסטייה קלה מן האמת, לא מתאים לדרכה של תורה, וממילא דרך זו לא תצלח!" ראש הישיבה הוסיף שאם שני הגבירים דרשו שעמיתם יתרום חמשת אלפים דולר, אם כן הוא צריך להוציא את הכסף מכיסו הוא. אי אפשר להערים עליהם, ולעשות זאת בדרך הנ"ל, שהלה ישכנע את חבריו לתרום.

לאחר ההוראה של ר' אהרן, לא יצאה התכנית לפועל והגבירים לא תרמו את הסכומים האמורים. אבל, מי שחושב שהבניין לא הוקם, מוזמן לערוך סיור בקומפלקס הענק של ישיבת לייקווד ולראות את כל הבניינים המפוארים עומדים שם על תילם... הבניינים הללו הוקמו עם האמת של רבי אהרן קוטלר! עם אמת כזו בונים את ישיבת לייקווד וזוכים להצלחות שכאלו!

(הגדש"פ חשוקי חמד - הובא בגיליון 'תורה ומידות טובות')

סיפר הגר"י זילברשטיין שליט"א:

כאשר שמה של ישיבת לייקווד יצא כבר בכל רחבי העולם היהודי, והמוני בני תורה התדפקו על דלתותיה ואי אפשר היה להכיל את התלמידים המרובים בבניינים הקיימים, הוכרחה ההנהלה להקים בניין נוסף. עלות ההקמה נאמדה בסך של כמאה אלף דולרים, שהיה סך עתק בימים ההם של לפני יובל שנים.

לשם כך התקיים 'דינר' מפואר אליו הגיעו גדולי הנדבנים היהודים בארצות הברית. בראש השולחן ישב, כמובן, ראש הישיבה, הגר"א קוטלר, וחברי ההנהלה, שהסבירו בנאומיהם את החשיבות המרובה שתהיה לבניין החדש בתקומתה של ישיבת לייקווד בפרט, ויהדות אמריקה בכלל.

לפתע קמו שני גבירים גדולים והודיעו על מוכנותם לתרום סך של שבעים וחמשה אלף דולרים, וזאת בתנאי אחד, שגביר נוסף הנמצא באולם, ונקבו בשמו, יתרום גם הוא סך של חמשת אלפים דולר להקמת הבנין.

ויהי כשמוע הגביר ההוא את הדברים יוצאים מפיהם של שני עמיתיו, כעס וקצף מאוד וחמתו בערה בו. "באיזו זכות אתם מרגישים עצמכם כבעלים על הכיס שלי?" - שאל ברתחה. "וכי זו היא הצורה שבה מנסים להוציא ממני כסף, ולהכריחני לתרום?" המשתתפים יצאו להפסקה קצרה, והנהלת הישיבה התכנסה לדון בעניין. הכל היו תמימי דעים שלא בכל יום ניתן להשיג תרומה בסדר גודל של שבעים וחמישה אלף דולר, ולכן יש לעשות

שמעו ותחי נפשכם

שיעורים ע"פ סדר 'דף הכולל'

שיעורים בקצרה
הרב אליהו אדרשטיין שליט"א

שיעורים בעיון
הגאון ר' חיים פרוינד שליט"א

שיעורים בבהירות
הרב אפרים סנל שליט"א

שיעורים בהרחבה
הרב נאיר שפיר שליט"א

077-2222-666 שלוחה 6

ישי יקירי, לחשתי לו, בא נעשה הסכם. אם אתה מקבל השבוע 70 אחוז במבחן, אני בוחן אותך על עוד כמה שאלות קשות ב'ארץ עיר חי צומח דומם', ואם תצליח - הציין שלך עולה ל-100 אחוז! הוא הביט בי כאילו נפלתי מהירח. "הרב רציני??"...

חצי כפית כבוד ליום | נקודה למחשבה - הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

היה זה לפני מספר שנים.

ישי, שם בדוי כמובן, התחיל ללמוד אצלי בשיעור. בעוד שכל הבחורים מתחילים ישיבה חדשה במלוא המרץ והרצון להתעלות, להצליח, להוכיח את יכולותיהם, הרי שישי היה עסוק בענייניו, כותב ומצייר, משרבט ומאייר.

לימדתי אז בשיעור א', וכיון שלא הייתה לי שום ידיעה והערכה על יכולותיו משנים קודמות, לא ידעתי, בעצם, מי הוא ישי מיודענו, מהם יכולותיו, כשרונותיו ושיחו ושיגו הלימודי. למה הוא מסוגל ולמה לא. וכן, מבחני העיון השבועיים שלו חזרו כמעט ריקים.

בשבועות שבתחילת השנה הייתי עסוק בכל אלו שכן רצו ללמוד, להקשיב ולשאול, לפלפל ולהתעלות בהבנת הסוגיות. שיעור שלם של בחורים תוססים ומלאי ענין העסיקו אותי. כך חלפו כמה שבועות, כשאני עוקב אחריו מקרוב ומרחוק ומגלה שהוא שקוע, ראשו ורובו, במשחק 'ארץ עיר, חי צומח דומם'.

הוא מילא עמודים שלמים לפי סדר הא'-ב של ערים וישובים, בעלי חיים, שמות משפחה, צומח ודומם, שמות ספרים וסופרים, בעלי מקצועות ועוד ועוד. הכל לפי סדר אלפביתי, בצורה שיטתית. בקיצור: הבחור נהנה מאד מהמשחק 'ארץ עיר'...

הערתי לו פעמים רבות, לעיתים בנועם ולפעמים ביתר תקיפות. אך הוא המשיך עם המשחק, ממלא עמודים שלמים בשמות, עצמים, בעלי חיים וישובים...

ואז, ב'סדר' אחד שהוא החל אותו במילוי דף עם משהו לפי א'-ב, ניצנץ במוחי רעיון לא שגרת. ניגשתי אליו ולחשתי לו: 'ישי יקירי, אני עושה איתך הסכם. אתה עושה השבוע את המבחן השבועי הרגיל. אם אתה מגיע ל-70 אחוז, אני בוחן אותך על עוד כמה שאלות קשות ב'ארץ עיר חי צומח דומם', ואם תצליח לענות על ה'ארץ עיר' - תקבל 100 אחוז במבחן בעיון.

"הרב רציני??"... הוא הביט בי כיצור זר שהגיע מהמאדים. רציני לגמרי. אם אתה מקבל שבעים במבחן עיון, תקבל תוספת של עוד שלושים נקודות על 'ארץ עיר'. אבל תדע לך, שאני הולך לשאול אותך שאלות ממש קשות ב'ארץ עיר'!!..."

מאותו הרגע, ואינני משקר או מגזים, הוא החל ללמוד ברציפות, בכובד ראש, בשיא ההתמסרות לדף הגפ"ת והמפרשים. שואל ומתעניין, כותב לעצמו סיכומים (כנראה לא לפי סדר א'-ב'...). במבחן באותו השבוע הוא קיבל 85. והוספתי לו עוד 15%

על שאלות לא קלות בכלל, על שמות של ערים בארה"ב... בשבוע שלאחר מכן, הוא התעניין האם ההסדר קיים גם השבוע. השבתי לו: השבוע תצטרך לקבל 80% בשאלות על הגמרא, כדי לקבל 'בונוס' של השלמה מ'ארץ עיר'. בסדר? הוא הסכים, והפעם הוא קיבל 100% על שאלות קשות ומסובכות בסוגיא לא פשוטה בכלל, ללא צורך בשאלון נוסף על 'ארץ עיר'. אביו התקשר אלי מיד כשישי שב הביתה, בידו מבחן מושלם, גדוש בעמל וביזע, וסיפר לי בהתרגשות: "זה המבחן הראשון בחייו שישי מקבל בו מאה"..."

מאז הוא פורח ועולה, מצליח מאד בלימודו ורואה ברכה בעמלו. בזמני הארוחות בישיבה הוא ישב ופתר חוברות תשבצים, וכשעברתי לידו, הייתי מחמיא לו ופותר לו קצת הגדרות בתשבץ. מיד לאחר מכן, בשיעור הבא או ב'סדר' הבא, הוא סגר את חוברת התשבצים ונשאב ללימוד, מקשיב, מתעניין, כותב ומסכם, עולה ומתעלה לתפארת.

ואני חשבתי אז לעצמי בצער: מי יודע עוד כמה בחורים הפסדנו בגלל שלא הצענו להם הצעות לא שגרתיות כאלה, רוממנו את רוחם והחמאנו להם על הדברים היפים והמתוקים שיש להם. גיליתי את הסוד הקטן הזה למגידי שיעורים ומלמדים מקרב ידידי, הם ניסו את זה והעובדות החלו לדבר בעד עצמן. "יש לי ילד בכיתה, שקט ומופנם, שמצייר באופן מעורר השתאות", סיפר לי חבר טוב, מלמד בכתה גבוהה. "הוא משרבט דמויות בדיוק מדהים על כל פיסת נייר שהוא מוצא. עד כה לא הקדשתי לזה שום תשומת לב, אך לאחרונה התחלתי להחמיא לו על איוריו. התעניינתי בציוריו ואפילו ביקשתי ממנו שיצייר לי ציור מסוים. מאז הילד פורח בלימוד, מקשיב ומתעניין, שואל ומתרחץ, יודע ומבין. וכל זה כי התחלתי להעריך אותו בקול רם, הקדשתי לו תשומת לב גדולה, למרות שלא בנושא הלימודי, אלא ביחודיות של חוש הציור שלו".

ר"מ אחר סיפר לי על בחור חסר אמביציה, שכל הנסיונות לרוממו עלו בתוהו. "ואז חנוכה התקרב ואני הצעתי לו לכתוב קונטרס על ענייני חנוכה. לא על הסוגיות הנלמדות בישיבה, אלא על ענייני חנוכה דווקא. באישור ראש הישיבה, הודעתי לו שהישיבה תממן את הדפסת הקונטרס. "מאיפה אביא חומר?", הוא שאל, ואני ניגשתי לארון וסימנתי לו מהיכן להעתיק ומה להביא. הבאתי לו קונטרסים וחוברות בענייני חנוכה וסימנתי לו

לנסות ולשחרר במשא ומתן מחבלים הכלואים בישראל. אך מדוע הם, הפלשתינאים, אינם מסוגלים להתנהג לשבויים בדרך ארץ ובכבוד?

והגר"י הוטנר זצוק"ל השיב, שמקור התסביך הערבי סביב כבוד ובזיון, נובע מ"גרש את האמה ובנה". ההשפלה ותחושת אי הכבוד העצמי שישמעאל עבר ב"גירוש האמה ובנה", הטביעו בנפשו חותם שהשריש בקרבו את תחושת הנחיתות לדורות. מה שאין כן עשיו. "עשיו האָט גֵּיהָאָט אַ ווֹרִימֶר שְׁטוּב" ... ("לעשיו היה בית חם"). יצחק אביו אהב אותו, אמר הגר"י הוטנר זצוק"ל. הזוהר הקדוש (פרשת תזריע מו:) מבאר את עונשו של מצרוע, הצריך להביא שתי ציפורים חיות. מדוע שתיים? כתב הזוה"ק: "כמה דעונשא דהאי בר נש בגין מלה בישא, כך ענשיה בגין מלה טבא דקאתי לידיה ויכיל למללא ולא מליל". ובתרגום: כמו העונש על מילה רעה שאמר, כך עונשו על מילה טובה שבאה לידו, ולא אמרה!!!

כדי לרומם ילד יהודי, בן תורה או כל אדם, די במחמאה כנה, במילה אחת טובה, בהערכה אמיתית. למצוא את הנקודה בה העומד ממולנו טוב ומיוחד בה - ולרומם בה את רוחו. לא משנה במה הוא מיוחד, העיקר לרומם אותו על כך ולהביא את הרוממות הזאת לאפיקים של תורה ומצוות, עלייה והתאמצות. אתה הרי באמת טוב. אנחנו באמת מעריכים אותך, אז...

(פורסם ב"בית נאמן")

מהיכן ללקט ובאיזה נושאים להתמקד. הבחור ישב וכתב, ישב וכתב, והקונטרס יצא לאור ברוב פאר והדר, עטור בהסכמותיהם של רבני הישיבה. לא היה גבול לאושרו ואנחנו עודדנו ושיבחנו. ומאז הוא לומד ולומד, התרצן לגמרי וכל כולו שקידת ואהבת התורה".

מור הגר"ח שינקר שליט"א, ראש ישיבת 'דרכי משה', רומם ושיבח תמיד בחורים שכתבו בחרוזים, שכתבו סיפורים, ואפילו כשציירו ציורים משורבטים על שולי מחברות הסיכומים. כך הוא רומם את רוחם והביאם למעלות רמות בתורה. וכך מרגלא בפומיה דראש ישיבת 'דרכי משה' בשם מרן הגרמ"י לפקוביץ זצוק"ל, שאמר: "החזון איש אמר שכל יהודי צריך חצי כפית כבוד בכל יום - ואני אומר שהיום כל יהודי צריך משאית של כבוד בכל יום"...

כשנחטף בשעתו מטוס ע"י טרוריסטים פלשתינאים, עליו שהה מרן הגר"י הוטנר זצוק"ל, צוות החוטפים היה מורכב ממחבלים ערבים ומטרוריסטים גרמניים. בניגוד לפלשתינאים שהפגינו רשעות ואכזריות מרובה, הפגינו השובים הגרמנים יחס של דרך ארץ בפני הגר"י הוטנר זצוק"ל, כשדמותו הרבנית עוררה בהם כבוד והערכה. באותם ימים תהה ה'פחד יצחק' מדוע הישמעאלי אינו מסוגל לכבד אויב. נכון, הם חטפו יהודים כדי

חדש בקו השיעורים

'ביאורי התוספות'

שיעורים מבוארים ורהוטים על פירוש התוס' לפי סדר הדף היומי מפי הרב דוד בוק שליט"א שמעו ותחי נפשכם

077-2222-666 שלוחה 10-2

סגולות וישועות

ואז קרא הרה"ק רבי יחיאל מאיר בקול גדול: "זו מצוה לכל יהודי לדעת את דברי התוספות האלו!"

נוחה העצום של צעקה לפני ה', אפילו שלא בצדק, להושיע מכל צרה וצוקה

ל, יט) חנון יחנך לקול זעקך. ומדה זו, כביכול שבעל כרחו יש לו לחוס על הצועק אף שלא כדין, שנאמר (שמות כב, ב) 'והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני', כלומר, אע"פ שבדין בא העבוט בידך כי הלוויית עליו מעותיך, אעפ"כ תשיבנו לו - כי אם יצעק

הרה"ק רבי יחיאל מאיר מגאסטנין זי"ע אמר פעם אחת בקול רם לפני כל קהל חסידיו: איתא בתוס' (ר"ה יז, ב): "מדת רחום הוא שלא בעת צרה, כי בטרם תגיע צרה הוא מרחם שלא תבוא, אבל חנון הוא שחונן בשעת הדחק לגמול הצועק, כדכתיב (ישעיה

'צעקה' הוא, שירים קול בתפילה מתוך קירות לבו. אמנם הלב מהסס בזה, שהרי אמרו 'המגביה קולו בתפילתו הרי זה מנביא' השקר'. ולפום מאי דילפי לה מחנה, דכתיב 'וקולה לא ישמע', משמע דאפי' בתפלה פרטית שמתפלל על צרתו צריך שלא ישמע קולו. והחמירו בזה הקדוש ואמרו, שהמשיע קולו בתפלתו אין תפילתו נשמעת במרום. אבל יש מקומות אחרים בזה"ק [ד] משמע דירים קליה בצלותיה.

"ונראה ליישב קצת פשר דבר, שהיותר טוב שלבו יצעק צעקה גדולה ומרה, והקול יהיה נמוך, רק שפתותיו נעות וקולו לא ישמע. אמנם, אם אש תוקד בקרבו ולא יכול להתאפק מלצעוק בקול גדול מתוך צרתו, גם זה חשוב מאד ועושה פרי למעלה".

(מתוך גיליון 'באר בשדה')

אלי, המידה היא כן שאשמע צעקתו, לפי שחנן אני, ואיני יכול לראות בעוניו".

ואז קרא הרה"ק רבי יחיאל מאיר בקול גדול: "עס איז א מצוה א יעדער יוד זאל וויסן דעם תוספות, אז דער אייבערשטער קען נישט צו קוקן וויא א יוד שרייט. קען ער אפילו שרייען אומגירעכט כמו במשכון כנ"ל, נעמט ער זיך פאר עהם אן" - זו מצוה לכל יהודי לדעת את דברי התוס' האלו, שכביכול הקב"ה אינו יכול לראות איך יהודי צועק. יכול היהודי לזעוק אפילו שלא בצדק, כמו במקרה הנ"ל של משכון, ומכל מקום הקב"ה יעמוד לימינו ויושיעו". (פניני החג לר"ה מהדומ"צ הגרי"י כהן שליט"א).

ומהי הכוונה 'צעקה'? - בפלא יועץ (ערך צדקה) כתב וזו לשונו: "כמה גדול כחה של צעקה לבטל הגזירה וכו'. והנה פשט תיבת

השו"ת היומי

האם יש לברך 'שהחיינו' על ריבת אתרוגים?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

טעם נוסף מצאנו בשדי חמד (ח"ו עמוד 326), משו"ת כתב סופר או"ח סי' כ"ג, שכתב לו בנו הגר"ש סופר שאין לברך שהחיינו - שהרי כבר ברכו שהחיינו בשעת נטילתו למצוה, ועיקר דין ברכת שהחיינו הוא בשעת ראייה. ואף שמנהגנו לברך על פרי חדש בשעת אכילה, מ"מ אם ברך בראיה יצא.

אולם הכת"ס השיב על כך שאין מועיל מה שברך למצוה, כיון שלא נתכוון על האכילה, וגם מאחר שמנהגנו לברך בשעת ראייה, נחשב כאילו כיון שלא לצאת על האכילה. אח"כ כתב שם עוד טעם שלא לברך, הואיל ולא נגמר פריו וצריך למתק אותו בסוכה, והרי הוא כבוסר שאין מברכים עליו. וע"ש עוד, וע"י שער אפרים סי' ל"ה.

שאלה: יש נוהגים לקחת מהאתרוגים שקיימו בהם מצוה ולעשות מהם ריבה, ויש בזה כמה סגולות. האם כשאוכלים מן האתרוג צריך לברך שהחיינו כדין האוכל פרי המתחדש משנה לשנה?

תשובה: אין לברך שהחיינו על אכילת האתרוג.

הטעם: בשו"ת הלכות קטנות (ח"ב סי' רנ"ז) כתב שאתרוג הוא פרי הדר באילנו משנה לשנה, וא"כ אינו פרי המתחדש ואין לברך עליו שהחיינו.

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

מאיזה גיל צריך לחנך את הילדים שלא לדבר לשון הרע?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

בביאורים ומוספים מביאים מה שכתב במשנ"ב (שם ס"ק ג), שהגיל שממנו צריך לחנך את הילד הוא מזמן שהתינוק בר הבנה ומבין כשאומרים לו שאסור לעשות דבר זה. וגדר בר הבנה,

כותב ה'חפץ חיים' (כלל ט' מהלכות לשון הרע סעיף ה'): "ודע, דאפילו אם שמע לבנו ובתו הקטנים שהם מדברים לשון הרע, מצווה לגעור בהם ולהפריש מזה..."

וילדים שמספרים בבית מה שנעשה להם בכתה, דעת הגר"נ קרליץ (חוט שני שמירת הלשון עמ' שנה) שלפעמים יש צורך לתת לילדים לספר מה שעבר עליהם, והוא תועלת גידולם וחינוכם, אלא שכמובן אין להאמין אלא רק לשמוע דבריהם ולהרגיעם ולברר הדבר. וכשמגיעים לגיל שמבינים שיש איסור לשון הרע ורכילות, חובה לחנכם שאסור לספר לשון הרע, ולבאר להם מתי נחשב הסיפור לתועלת ומותר לספרו, וצריך חכמה גדולה לזה. אכן לענין האם מותר למחנך להקשיב לילדים שמספרים בכתה ענינים שקורים בביתם, ופעמים רבות נשמע לשון הרע על מה שקורה בביתם, דעת הגר"ח קניבסקי (בקש שלום להורים ולמחנכים עמ' כא) שאין לו להקשיב כשאין בכך צורך.

כתב בשו"ת חקרי לב (או"ח סי' ע ד"ה והנה ראיתי) שהוא אם לאחר שגער בו אביו ידע לפרוש מהאיסור גם שלא בפני אביו, שכבר יודע קצת מאיסור והיתר. והגר"נ קרליץ (חוט שני שבת ח"ד פצ"ה ס"ק ב) ביאר, שצריך שיבין שהסיבה שאסור לו לעשות זאת היא כיון שליהודי אסור לעשות מעשה כזה, ולא בגלל שמונעים ממנו לעשות זאת. [ובשו"ת נודע ביהודה (יו"ד מהדו"ת סי' קסד) כתב שלאחר מיתה יסבול האדם כפי מעשיו הרעים שעשה משעה שהגיע לעונת הפעוטות ויודע שהיא עבירה, ורק לגבי עונש בעולם הזה אינו 'בר עונשין'. וראה תרומת הדשן (ח"ב סי' סב) שאין אפילו עונש כלשהו כשהוא קטן, אלא יקבל כפרה קצת, כיון שהוא סימן רע לקטן שחטא].

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

"האומר סלע זו לצדקה" - למי הוא אומר?

פסחים ח

"האומר סלע זו לצדקה בשביל וכו' הרי זה צדיק גמור"

"האומר", למי הוא אומר זאת, ומה ענין יש באמירה זו? ועוד יש להבין, אם הוא מכוון לטובת עצמו מדוע נחשב לצדיק גמור? וכותב שאפשר לומר שמדובר כאן בעשיר שרוצה לתת הרגשה טובה לעני, כדי שהעני לא יתבייש, ועל כן אומר לו: קח ממני בבקשה הצדקה, כי בזה אתה עושה לי טובה, שבזכות זה יחיה בני, או סיבה אחרת, אבל באמת בנו אינו חולה, ואין לנו שום בעיה שבשלה הוא נותן הצדקה. ולכן הוא נקרא 'צדיק גמור', כי עושה באופן מכובד שהעני לא יתבייש.

ומדויק לפי זה גם הלשון "האומר סלע זה" ולא כתוב "הנותן סלע זה", כי העיקר הוא האמירה ולא הנתנה. ובוזה מבארים את הפסוק (תהילים מא ב) "אשרי משכיל אל דל" - אשרי זה שנותן צדקה בחכמה, היינו משכיל, "ביום רעה", דאומר לעני שרוצה שה' יצילנו מיום רעה, ולכן נותן הצדקה.

בספר 'חפץ חיים על התורה' (פרשת צו) מספר הגאון ר' שמואל גריינמן זצ"ל שהדפיס את הספר והיה מקורב למרן החפץ חיים, ששאל אותו פעם: אם הנותן צדקה תוך כוונה להנאת עצמו נחשב לצדיק גמור, מהו אפוא, מעמדו של אדם הנותן צדקה לשמה, ללא כל תנאים נלווים? והחפץ חיים השיב על כך, שיכול להיות שבשגגת המדפיס נדפסו שתי המלים 'צדיק גמור', וייתכן שבברייתא היה כתוב בראשי תיבות - צ"ג, שמשמעותו 'צדקה גמורה', והמדפיס טעה והדפיס "צדיק גמור".

ומביא לכך הרב גריינמן סמך, שבבבא בתרא (:) הגמרא אומרת בקושיא: "ודעביד הכי לאו צדקה גמורה, והתניא האומר סלע זו וכו' הרי זה צדיק גמור". פתח בצדקה גמורה וסיים בצדיק גמור? אלא כדאמרן. ומוסיף שבראש השנה (ד.) אומר רבנו חננאל: "ויש אומרים, הרי זו צדקה גמורה".

ובספר 'אך פרי תבואה' דן במימרא זו ושואל מהי תיבת

24
שעות

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב מאיר שפרוך שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/2

הרב חיים שמרלר שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/11

הרב אליהו אורנשטיין שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/1

הרב יצחק לובינשטיין שליט"א
הדף היומי בבלי • אנגלית

שלוחה 2/6

הרב אריה זילברשטיין שליט"א
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הרב אפרים סגל שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 2/3-4

הרב דוד בוק שליט"א
שיעורים מבוארים בלימוד התוס' על
סדר הדף היומי

שלוחה 2/10

הרב מרדכי שלמה פריינד שליט"א
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 1 3 1

הרב אריה זילברשטיין שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/5

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

אילו מלאכות מותר לעשות בחול המועד לצורך הכנת אוכל?

ובמשורה, וניתן לעשותה ביד רחבה; אולם, כשיש צורך בעשיית מלאכות רבות, (ראה במקורות) - יש אומרים שאין לעשותה אלא בצמצום, כפי הנצרך למחיה בימי החג.

ואם מדובר במלאכות הכרוכות בטירחה מרובה ובמעשה אומן, דהיינו, בעבודה מקצועית - אין לעשותן כי אם במקרה שבלעדיהן לא ניתן להשיג אוכל או שתייה כלל.

[שו"ע תקלג, א, משנ"ב א, ב רד, ושעה"צ א רג; ביאורים ומוספים דרשו, 2, 4 ור]

מותר לעשות כל מלאכה בחול המועד לצורך הכנת אוכל לחג, ומותר אף להותיר את עשיית המלאכה מלכתחילה לחול המועד, ואין צורך לעשותה לפני החג.

וגם מי שיש באפשרותו לקנות, או ללוות משכניו, את המאכלים והמשקאות הנצרכים לו - רשאי להכיןם בעצמו, למרות שהדבר כרוך בעשיית מלאכה רבה, ובטירחה רבה.

ואין צורך לצמצם בעשיית המלאכה להכנת אוכל במידה

האם מותר להכין אוכל בחול המועד עבור אסרו חג?

בחג ממה שהכין עתה, ואף באופן שטיבו של האוכל הקיים נמוך ממשל האוכל שמכינים עתה; כיון שכוונתו רק להערים, ולא לאכול אוכל טוב יותר בחג. אולם, יש מתירים את ההערמה באופן זה של הכנת אוכל נוסף, ואף באופן שטיבו של האוכל הקיים מעולה ממשל האוכל שמכינים עתה; ולכן, אין למחות ביד הנוהג להקל בדבר.

[שו"ע תקלג, א, משנ"ב ז-ט, ושעה"צ ג]

כאמור, מותר לעשות מלאכה בחול המועד לצורך הכנת אוכל, ואף ביד רחבה; אולם, אסור 'להערים' ולהכין אוכל לימים שלאחר החג, הן באופן של הכנת אוכל בכמות גדולה, מתוך כוונה להותיר ממנו עבור הימים שלאחר החג, והן באופן של הכנת אוכל נוסף, כשכבר קיים אוכל המוכן לאכילה ויש בו די לימי החג, מתוך כוונה להותיר אחד מהם עבור הימים שלאחר החג.

והערמה זו של הכנת אוכל נוסף, אסורה אף באופן שאוכל

הלכה מהלכות חול המועד ששייכת לארץ ישראל רק בפסח ולחויז לארץ רק בסוכות...

ישראל, לצורך אסרו חג פסח, כששביעי של פסח חל בערב שבת; ובחויז לארץ, לצורך אסרו חג סוכות, כששמיני עצרת חל ביום חמישי - יש אומרים שהיא מותרת רק על ידי 'הערמה', כלומר, טעימה מכל מיני האוכל בחול המועד, או ביום טוב שלפני השבת, כך שנראה כאילו הכינו את האוכל רק לצורך החג; ויש אומרים שהיא מותרת אף ללא הערמה.

[ביאורים ומוספים דרשו תקלג, 10]

מותר להכין בחול המועד אוכל לצורך 'יום טוב שני של גלויות'. אולם, בן ארץ ישראל המארח בביתו בני חוץ לארץ, נחלקו הפוסקים אם מותר לו להכין עבורם בחול המועד אוכל לצורך יום טוב שני, אשר עברו - כבן ארץ ישראל - הוא יום חול לכל דבר; ויש מהם שכתב, שאם קשה לאורח להכין את האוכל בעצמו, מותר להכין עבורו.

והכנת אוכל בחול המועד לצורך שבת אסרו חג - דהיינו, בארץ

* לדעת השולחן ערוך, מותר לגזוז צפרנים בחול המועד, באמצעות קוצץ ציפורניים, מספריים, או פצירה; וכל שכן להסירן בידים, או בשיניים. אולם, לדעת הרמ"א, אסור לגוזזן באמצעות כלי.
* מותר לעשות מלאכה בחול המועד לצורך רפואי, ואף לשיכון כאב קל. אולם, טיפול רפואי שנועד לשימור - יש אומרים שאין לעשותו בחול המועד אלא במקרה שדחייתו עלולה לגרום בעתיד לנזק.
* מנהג בני אשכנז עוד מימי הגאונים, שמומר שעבד עבודה זרה ושב בתשובה, עליו לגלח את כל שערותיו, ורק לאחר מכן הוא שב ומתקבל לקהל ישראל, ומצרפים אותו ל'מנין'.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם חובה לשרוף את ה'חלה' לאחר הפרשתה?

ולהשליכה לאשפה. אך יש שכתבו שאין להקל בדבר, וחובה לשרפה. ויש שכתבו שמצות השריפה לא נאמרה אלא ב'כזית'. ברם, חלה בחוץ לארץ - שהיא מדרבנן - מותרת באכילה לכהן שהוא טמא מת, ובלבד שלא יהיה טמא בטומאה היוצאת מגופו; ויש מקומות בחוץ לארץ שאכן נהגו לתת את החלה לכהן טהור. [שו"ע תקו, ד, משנ"ב כח-לא, ושעה"צ מח; ביאורים ומוספים דרשו, 30]

'קדשים' טמאים - מצוה לשרפם, ונחלקו הראשונים אם מצוה זו היא מדאורייתא או מדרבנן; ואף שריפת 'חלה' טמאה בכלל מצוה זו. ולכן, בזמן הזה, שכולנו 'טמאי מתים', וממילא גם החלה שאנו מפרשים טמאה היא - מצוה לשרוף את החלה. ורבים נהגו להקל בדבר, ויש שפירשו כי מפני הטורח שבשריפה נוהגים לקוברת, ואם קשה לקוברת, ניתן לעוטפה

הלוח היומי

י"ג בכסלו | רבי שלום ב"ר משה חיים הדאיה זצ"ל, ר"י בית א-ל, ובעל ודבר שלום

יארצייט:

ד' אלפים ר"ס: רבינא בריה דרב הונא ע"ה, (מסדר התלמוד בבלי בצוותא עם רב אשי ע"ה ור"י סורא).
תקצ"ב: רבי דוד ב"ר יעקב אמאדו זצ"ל, בעל תהילה לדוד ועיני דוד.
תרי"ח: רבי שלמה זלמן ב"ר אברהם (מפטישינוב) פרנקל זצ"ל, מוייעליפולי.
תרל"ו: רבי דב בער ב"ר ישראל (מרוז'ין) זצ"ל, מליאובה.
תרנ"ג: רבי דוד ב"ר יחיא שלוש זצ"ל, ר"י ומרבני מרקש-מרוקו.
תרפ"א: רבי ישראל ב"ר שמואל אליהו טאוב זצ"ל, ממודו'יץ, בעל דברי ישראל.
תרפ"ח: רבי משה שתרוג זצ"ל, מג'רבה, ראש רבני תוניסיה, בעל שבת אחים וישיב משה.
תרצ"ד: רבי ישראל ב"ר דוד משה זצ"ל, מטשורטקוב.
תש"ב: רבי יחיאל מיכל ב"ר ברוך (מוז'ניץ) זצ"ל, מהורודנקא. ובנו רבי ברוך הי"ד.
תש"ה: רבי שלום ב"ר משה חיים הדאיה זצ"ל, ר"י בית א-ל, ובעל ודבר שלום.
תשמ"ג: רבי דב יצחק ב"ר בנימין רבינוביץ זצ"ל, מוואסלוי.

יארצייט הגאון המקובל רבי שלום ב"ר משה חיים הדאיה - ראש ישיבת בית אל

הג"ר שלום הדאיה היה הולך בחגים לבקר את הגאון רבי חזקיה שבתי שהיה ראב"ד בירושלים, ואף שהיה כבן גילו היה מנשק את ידו של רבי חזקיה, בנו היה מתרעם ואמר לו "למה עד כדי כך אתה מכבדו, הרי הוא חבר שלך?" ענה לו רבי שלום: "וכי מה אני מפסיד אם לשני יש מכך קורת רוח והרגשה טובה. מדוע לא אתן לו את הכבוד הזה?!"

(תפארת בנים אבותם עמ' 119)

נשתדל להתייחס לכל אדם בכבוד ולתת לו את כל הכבוד הראוי לו

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il